

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności następujących części zaskarżonego aktu: i) pkt 1 lit. b) i 2 lit. b) załącznika VI w części w jakiej przewidują one, że „te wartości uznaje się za wartości zadeklarowane do celów procedury weryfikacji określonej w załączniku IX”; ii) pkt 2 lit. a) załącznika IX w części, w której stwierdza się, że „wartości deklarowane” odpowiadają tym „wartości[om] podan[ym] w dokumentacji technicznej”; oraz iii) pkt 2 lit. b) załącznika IX;
- stwierdzenie nieważności zamieszczonej w załączniku IX tabeli 9 dotyczącej „Dopuszczalnych odchyień na potrzeby weryfikacji” w części, w której zawiera ona parametry, które zostały ujęte w załączniku VI a nie zostały wymienione w załączniku V, mianowicie „EW, full, EW,½, EW,¼, EWD, full, EWD,½” i „WW, full, WW,½ WW, ¼, WWD, full, WWD,½”; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/2014 ⁽¹⁾.

Na poparcie skargi podnosi ona dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym zaskarżony akt narusza art. 3, 12 i 16 rozporządzenia ramowego ⁽²⁾, a Komisja działała ultra vires, wprowadzając niespójne wymogi w odniesieniu do dokumentacji technicznej, którą dostawcy mają obowiązek zamieścić w bazie danych, oraz w stosunku do procedury weryfikacyjnej do przeprowadzenia, której uprawnione są organy nadzoru rynku.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym zaskarżony akt narusza zasadę pewności prawa i równego traktowania, ponieważ nie ustanawia jasnych i jednoznacznych ram regulacyjnych, uniemożliwiając dostawcom określenie ich obowiązków w zakresie danych, które należy udostępnić w dokumentacji technicznej; oraz znajdującej zastosowanie procedury weryfikacyjnej, która ma na celu ocenę dokładności danych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/2014 z dnia 11 marca 2019 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 w odniesieniu do etykietowania energetycznego pralek i pralko-suszarek dla gospodarstw domowych oraz uchylające rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1061/2010 i dyrektywę Komisji 96/60/WE (Dz.U. 2019 L 315, s. 29).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE (Dz.U. 2017 L 198, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2020 r. – Applia / Komisja

(Sprawa T-140/20)

(2020/C 161/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Applia – Home Appliance Europe (Woluwe-Saint-Lambert, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci Y. Desmedt, L. Salernitano i K. Olsthoorn)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności następujących części zaskarżonego aktu: i) pkt 42 załącznika I zawierającego definicję „wartości deklarowanej”; ii) akapit drugi pkt 2 lit. a) załącznika IX w części, w której stwierdza się, że „wartości deklarowane” odpowiadają tym „wartości[om] podan[ym] w dokumentacji technicznej”; oraz (iii) akapit drugi pkt 2 lit. b) załącznika IX;

- stwierdzenie nieważności zamieszczonej w załączniku IX tabeli 9 dotyczącej „Dopuszczalnych odchyień na potrzeby weryfikacji” w części, w której zawiera ona parametry, które zostały ujęte w załączniku VI a nie zostały wymienione w załączniku V, mianowicie: „Całkowita skuteczność sieci zasilającej η_{TM} ”, „Współczynnik zachowania strumienia świetlnego (w przypadku FL i HID)”, „Współczynnik trwałości (w przypadku FL i HID)” oraz „Czystość wzbudzenia oblicza”;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/2015 ⁽¹⁾.

Na poparcie skargi podnosi ona dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym zaskarżony akt narusza art. 3, 12 i 16 rozporządzenia ramowego ⁽²⁾, a Komisja działała ultra vires, wprowadzając niespójne wymogi w odniesieniu do dokumentacji technicznej, którą dostawcy mają obowiązek zamieścić w bazie danych, oraz w stosunku do procedury weryfikacyjnej do przeprowadzenia, której uprawnione są organy nadzoru rynku.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym zaskarżony akt narusza zasadę pewności prawa i równego traktowania, ponieważ nie ustanawia jasnych i jednoznacznych ram regulacyjnych, uniemożliwiając dostawcom określenie ich obowiązków w zakresie danych, które należy udostępnić w dokumentacji technicznej; oraz znajdującej zastosowanie procedury weryfikacyjnej, która ma na celu ocenę dokładności danych.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/2015 z dnia 11 marca 2019 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 w odniesieniu do etykietowania energetycznego źródeł światła oraz uchylające rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 874/2012 (Dz.U. 2019 L 315, s. 68).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 z dnia 4 lipca 2017 r. ustanawiające ramy etykietowania energetycznego i uchylające dyrektywę 2010/30/UE (Dz.U. 2017 L 198, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2020 r. – Applia / Komisja

(Sprawa T-141/20)

(2020/C 161/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Applia – Home Appliance Europe (Woluwe-Saint-Lambert, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci Y. Desmedt, L. Salernitano i K. Olsthoorn)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności następujących części zaskarżonego aktu: i) akapit trzeci pkt 2 lit. a) załącznika IX w części, w której stanowi on, że „wartości deklarowane” odpowiadają „wartościom podanym w dokumentacji technicznej”; oraz ii) akapit trzeci pkt 2 lit. b) załącznika IX;
- stwierdzenie nieważności zamieszczonej w załączniku IX tabeli 8 dotyczącej „Dopuszczalnych odchyień na potrzeby weryfikacji” w części, w której zawiera ona parametry, które zostały ujęte w załączniku VI a nie zostały wymienione w załączniku V, mianowicie „E16, E32” i „Eaux”;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.